

lismen og Gældsstiftelsen. Det var praktisk talt kun muligt at gaa een Vej, nemlig at afskaffe Prisfordyrelsen baade paa Landbrugsvarer og paa Industrivarer og saa samtidig tage fat paa Jordspørgsmaalet og Gældsspørgsmaalet. Principperne i Retsforbundets Forslag om Overgang fra Skat til Skyld og om Grundskyld og Gældssanering var Afskaffelse af Grundspekulation, Nedsækering af Gældsbyrden og Afskaffelse af den kunstige Varefordyrelse; disse Principper stod fast, og det var om de samme Grundtanker, Kampen havde staaet for 150 Aar siden og op gennem Verdenshistorien.

Aksel Larsen (D. K.) skulde ikke bestride, at Lovhøsten var stor, men selv om Listen var lang, var den, navnlig for Mærkesagerens Vedkommende, underlig tynd, og paa adskillige Omraader — det gjaldt f. Eks. med Hensyn til Affattelsen af Arbejdsløshedsloven, Folkeforsikringsloven, Lærlingeloven, Skoleloven og den kommunale Valglov — havde Regeringen ikke benyttet det nyvundne Landstingsflertal til at give Lovene det Indhold, som Socialdemokratiet selv havde krævet; det syntes at have skortet paa god Vilje, og man kunde ikke frigøre sig for den Tanke, at Samarbejdet inden for Regeringen var af den Art, at det ligefrem hindrede Mærkesagerens Løsning. — Efter en Kritik af Planerne om at fejre Kongens Regeringsjubilæum kom Taleren ind paa det fra flere Sider omtalte *Samarbejde mellem Arbejder og Bønde*, en Tanke, som han i og for sig fandt sund, men som burde realiseres ikke ved Frieri til Venstre, men ved, at Regeringen benyttede sin Magt til at føre en Politik, der kunde forene Arbejdere og Bønder, idet Byrderne ved en gennemgribende Sanering af Landbruget blev lagt paa de rige, i Særdeleshed paa dem, der har tjent ved Krisen. Magten burde benyttes til at gavne den arbejdende Befolkning. Dette Krav havde ikke noget med Opportunisme at gøre, men Kommunisterne havde lært af Udviklingen og ønskede for enhver Pris at skabe en antifascistisk og antireaktionær *Folkefront*; denne Idé fik ogsaa stigende Indpas i dansk Arbejderbevægelse. I øvrigt var Kommunisterne som Parti godt tilfredse med Udviklingen, baade med Kommunevalgenes Resultater og med Bevægelsen i Fagforeningerne.

Schmidt (Sl. P.) vendte sig mod en Tale, som Folketingsmand Hans Nielsen havde holdt i Anledning af Dybbøldagen, og som udtrykte Tilfredshed med hele den Maade, hvorpaa Samlivet mellem de to Folkegrupper i de sønderjyske Landsdele var ordnet. Denne Tilfredshed var ikke berettiget, og Taleren ønskede endnu en Gang at lægge Fingeren paa en hel Del, der vilde vedblive at staa mellem de to Grupper, hvis det ikke blev fjernet. Han krævede allerførst *Selvforvalt-*